

[Miljøministeren]

alvorlige i de radikales forslag, når man samtidig siger, at vi ikke kan afvente den rapport, som ventes mod slutningen af 1980.

Alle de forhold, der har været fremdraget nu her, er kendt af dette udvalg, er kendt af miljøstyrelsen. Alle de oplysninger, man har ønske om at få i folketingets miljø- og planlægningsudvalg, alle de betragtninger og beregninger, man kan ønske, vil blive leveret, alle de spørgsmål, man overhovedet kan stille, kan man stille dér. Jeg vil derfor nok mene, at debatten i dag kunne have vundet noget i indhold og måske også i alvor, såfremt hr. Dræbye og andre i højere grad havde benyttet sig af mulighederne for at stille spørgsmål og få dem afklaret og belyst i udvalget.

Hr. Dræbye spørger mig direkte, om det er regeringens holdning, at om den effektive beredskabszone omkring et a-kraftværk skal være 10, 20, 40 eller 60 km, ingenting betyder. Det betyder meget, og regeringen afventer med spænding og interesse de vurderinger og betragtninger, der kan komme fra USA og fra vores dansk-svenske udvalg, om det såkaldte sikkerhedszoneområde om hvert atomkraftværk, for det er klart, at ændrer man de afstande, vi hidtil har regnet med, og som har været 3 à 10 km, så vil det også få betydning for de pladser, der stadig væk er reserveret i Danmark til eventuelt anlæg af atomkraftværker.

Jeg skal ikke gå dybere ind i diskussionen i dag; jeg tror ikke, der er mulighed for at tilføre den meget mere. Vi er indstillet på – selvfølgelig er jeg indstillet på det; det er jo min opgave og min pligt at svare på de spørgsmål, der måtte blive stillet i udvalget – at levere udvalget alt det materiale, alle de oplysninger, man har brug for. Vi kunne måske sige, at debatten her i dag kunne have været sparet, såfremt man havde brugt de normale parlamentariske muligheder i udvalget til en gennemgang af de supplerende spørgsmål. Jeg må gentage, at i januar måned var der 50 spalter debat efter en 17 A4-sider lang redegørelse fra miljøministeren. Jeg synes, det er ganske meget materiale, der ligger på folketingets bord.

Dræbye (RV):

Jeg skal sige til miljøministeren, at det generer mig egentlig en lille smule, at jeg nu som medlem af dette ting i mindre end et år,

vel kun omkring et halvt år, skal til at virke lidt belærende med hensyn til nogle formelle forhold i folketingsarbejdet.

Det er jo sådan, at fremsættelse af forslag til folketingsbeslutning netop giver mulighed for at korrigerer regeringens politik, når man ikke er tilfreds med den, og anledning til, at man under et udvalgsarbejde kan få uddybet og behandlet netop de spørgsmål, det pågældende forslag drejer sig om. Dette er ikke muligt alene efter en redegørelsesdebat, som ikke engang kan resultere i, at man fremsætter forslag om motiveret dagsorden. Det er da klart, at det er en væsentlig, skal vi sige formel grund til, at denne debat rejses igen, at vi skal have mulighed for at få truffet beslutninger i forbindelse med denne sag.

Så siger ministeren videre, at vi slet ikke har redegjort for nye oplysninger, som er kommet. Jeg stillede ministeren et spørgsmål, som han ikke besvarede, som refererede til et notat af 11. marts 1980. Det stammede ganske vist fra et resumé lavet af miljøstyrelsen, så vidt jeg husker, i januar måned i år, og det drejede sig om det meget alvorlige problem, hvilken sikkerhedszone der er for Barsebäckværket. Det er jo sådan, at den svenske rapport fra det svenske strålebeskyttelsesinstitut fastslår, at man nu må regne med en beskyttelseszone på mellem 40 og 80 km, og jeg spurgte ministeren: deler regeringen den opfattelse, at det er en sådan beskyttelseszone, man skal regne med? Ministeren svarede, at hvis det er sådan, så må man selvfølgelig tage det alvorligt. Men han svarede ikke på spørgsmålet om, hvorvidt det materiale, som er fremlagt i den meget omfattende svenske rapport, de vurderinger, der ligger i den, deles af regeringen.

Jeg er mig ikke bevidst – det skal i øvrigt også være et svar til, tror jeg, hr. Ivar Hansen – at have anvendt ord som »superfarligt« eller andre, jeg havde nær sagt floskler. Det, jeg sagde, var, at den viden, vi har på en række områder, er af en sådan karakter, at vi godt kan tage stilling. Det, regeringen gør ved ikke at ville tage stilling på nuværende tidspunkt, er at udskyde det tidspunkt, hvor man kan henvende sig til den svenske regering, i det mindste 1 år, med det resultat, at det tidspunkt, hvor man så kan få gennemført en lukning af Barsebäck, bliver yderligere udskudt, idet man må forvente, at en henvendelse fra den danske regering ikke resul-